

Encara som mortals

Al segle XXI, el **món occidental** està meticulosament disposat per fer-nos oblidar el vulnerables que som donant-li l'esquena a la mort: el **progrés** de la medicina i de les condicions de salubritat i higiene ha produït un allargament de l'**esperança de vida**, i com a conseqüència d'això, les divinitats han perdut **estatus** i la vida humana s'ha **sacralitzat**. La fam no sacseja Europa, i la pau entre **territoris** sembla estable.

*“La vida de l'individu és el bé més **preuat** i **protegit**, i, per primer cop a la història, ocupa l'epicentre de la **societat**”*

Enrere queden les pestes i els rostres famolencs i moribunds, els cadàvers de la guerra i l'exhibició per llei d'execucions sumàries. Tant de bo no torni mai més la Via Àpia a estar plena d'homes de fe crucificats, ni es cremin a les places o es penguin dels enreixats els caps d'homes ateus.

Fet i fet, ni tan sols plomem els pollastres o desossem els conills a casa. I la matança del porc, símbol llunyà de temps de **bonança familiar**, fa dècades que ha prescrit. Ara reeditem la tradició d'ubicar els cementiris fora vila. Però no pas per evitar problemes de salut, sinó perquè el solar ha cobrat valor urbanístic en quedar al mig de la ciutat. I a més a més, el record de la **mort** ens molesta: la volem allunyada, pacífica i tranquil·la. Si comparem amb temps passats, accelerem el procés de **dol**, i fins i tot ens sembla **estètic** maquillar l'**expressió** dels nostres morts. I des de fa pocs anys, ens és més simpàtic i divertit canviar el nostre costum el dia tot Sants de **recordar**, **commemorar** i **honrar** els nostres **avantpassats**, per una **festa estrangera** del tot insípida i buida de sentiment.

Fruit del **distanciament** vers la **naturalesa**, a diferència dels altres animals, només quan la **força** ens abandona i el cos se'ns apaga ens adonem de la nostra petita existència. Tan sols recuperem una perfecta i autèntica **nitidesa** del **valor** de la vida i del paper de la mort quan es mor un ésser estimat: constatem allò que som. Humils mortals.

Però no només això, **esclaus** i fills del **progrés**, també defugim dels més vells: les cases on conviuen tres **generacions** cedeixen el lloc als **pisos nuclears**, mirem de burlar els sentits amb unguents de fórmula antienvelliment, i passem pel quiròfan per estirar la pell i esborrar del nostre rostre el pas del temps. De fet, tothom vol ser **jove**: els nens i les nenes en edat adolescent i preadolescent volen fer les coses dels joves imitant la seva manera de vestir, comprar i parlar... i d'altra banda, els joves de trenta anys, de quaranta, i de seixanta, frueixen sent-ho i sentint-s'hi.

*“Ningú no vol deixar de ser **jove**. I, com és lògic, els **mercats** tampoc no volen enterrar aquest **esperit juvenívol** i **enèrgic imperant**”*

Molts autors clàssics recorren a les contraposicions: oposant, per exemple, l'ordenament de la *societat*, amb l'entesa de la *comunitat*, o diferenciant la formalitat característica de l'esfera pública, de la espontaneïtat i intimitat pròpia de l'esfera privada. O bé discernint la distensió típica del temps de festa, del funcionament sobri i programat de l'horari de negoci...

Deixant de banda aquesta mena d'*home pàtria*, i tornant a la necessitat de conservar grans estructures socials que assegurin la continuïtat de l'espècie, ens adonem que les persones som éssers essencialment comunicatius i provenim d'una llarga tradició formal. I l'espècie humana, bàsicament, prové de la transmissió i socialització del coneixement.